

Sygn. akt: I C 842/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 4 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Joanna Jank

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2017 r.

sprawy z powództwa **J. K. i N. G.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódek J. K. i N. G. kwoty po 7761,36 zł (siedem tysięcy siedemset sześćdziesiąt jeden złotych i trzydzieści sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie należnymi każdej z powódek od kwot:

- 7278,23 zł (siedem tysięcy dwieście siedemdziesiąt osiem złotych i dwadzieścia trzy grosze) od dnia 15 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty

- 483,13 zł (czteryście osiemdziesiąt trzy złote i trzynaście groszy) od 10 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódek kwoty po 3272, 50 zł (trzy tysiące dwieście siedemdziesiąt dwa złote i pięćdziesiąt groszy) z tytułu zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1020, 02 zł (tysiąc dwadzieścia złotych i dwa grosze) z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych;

Sygn. akt I C 842/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 15 czerwca 2016 roku powódki N. G. i J. K. domagały się zasądzenia od pozwanej Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Spółki Akcyjnej z (...) w W. kwoty 14.556,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Żądane odszkodowanie wynikało z zawartej pomiędzy stronami umowy ubezpieczenia autocasco z dnia 29 lipca 2015 roku.

Przedmiotowe powództwo zostało rozszerzone pismem z dnia 02 stycznia 2016 roku o kwotę 966,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia doręczenia pisma pozwanemu do dnia zapłaty. Łączne należność główna, której zasądzenia domagały się powódki z tytułu odszkodowania wynosiła zatem 15.522,72 zł.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, iż w jej ocenie wypłacone odszkodowanie w sprawie rozliczenia szkody jako całkowitej wynika z postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych ustalonych

uchwałą zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 05 grudnia 2014 roku, stanowiących warunki zawartej pomiędzy stronami umowy ubezpieczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

Na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 27 marca 2016 roku pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący współwłasność ułamkową w częściach równych powódek N. G. i J. K., został uszkodzony.

(okoliczności bezsporne)

Strony łączyła umowa ubezpieczenia nr (...) z dnia 29 lipca 2015 roku przewidująca okres ubezpieczenia od 1 sierpnia 2015 roku do 31 lipca 2016 roku. W ramach umowy pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został objęty także ubezpieczeniem autocasco od wszystkich ryzyk (pełna ochrona).

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o polisę ubezpieczeniową numer (...) z dnia 29 lipca 2015 roku)

Powódki zgłosiły Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Spółka Akcyjna z (...) w W. powstanie szkody majątkowej na skutek zdarzenia z dnia 27 marca 2016 roku. Decyzją z dnia 05 kwietnia 2016 roku pozwana przyznała powódkom świadczenie z tytułu szkody w pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w kwocie 941,10 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym (23.442 zł) a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym (22.500,90 zł). Od powyższej decyzji powódki wniosły odwołanie, które nie zostało uwzględnione przez pozwaną, bowiem pozwana wskazała, iż decyzja w sprawie rozliczenia szkody jako całkowitej wynika z postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych ustalonych uchwałą zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 05 grudnia 2014 roku, stanowiących warunki zawartej pomiędzy stronami umowy ubezpieczenia. Powódki nie zgadzając się ze stanowiskiem pozwanej, pismem z dnia 22 kwietnia 2016 roku, wezwały pozwaną do zapłaty kwoty 15.497,57 zł. Jednakże pozwana pozostała przy swoim stanowisku twierdząc, iż powstała szkoda ma charakter całkowity, a zatem jest zobowiązana do wypłaty odszkodowania jedynie w wysokości wskazanej w decyzji z dnia 05 kwietnia 2016 roku.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o akta szkody nr(...))

Zgodnie z § 3 pkt 57 Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...) ustalonych uchwałą zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 05 grudnia 2014 roku za szkodę całkowitą w AC uważa się uszkodzenie pojazdu w takim zakresie, że koszty jego naprawy ustalone według zasad określonych w § 18 ust. 2 przekraczają 70% wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania. Z kolei z treści § 18 OWU wynika, iż w celu ustalenia czy zachodzi przypadek szkody całkowitej, wartość pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania porównuje się do kosztów naprawy pojazdu ustalonych według zasad określonych w ust. 2. W myśl § 18 ust. 2 OWU koszty naprawy pojazdu, stanowiące podstawę do ustalenia czy zachodzi przypadek szkody całkowitej, ustala się na podstawie kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej przez (...), według zasad zawartych w systemie A., E. lub DAT z zastosowaniem: norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu, stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług autoryzowanych stacji obsługi pojazdów działających na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego lub osoby uprawnionej do korzystania z pojazdu, cen części zamiennych zawartych w systemie A., E. lub DAT, ustalonych według wariantu serwisowego oraz cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E. lub DAT. Koszty naprawy pojazdu ustalane są w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowanych w RP w dniu ustalenia odszkodowania. Zgodnie z § 18 ust. 4 w razie powstania szkody całkowitej wysokość odszkodowania ustala się w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania pomniejszonej o wartość rynkową pozostałości, z uwzględnieniem warunków umowy AC, przy czym wartość rynkowa pozostałości jest ustalana indywidualnie, w zależności od rozmiaru uszkodzeń i stopnia zużycia eksploatacyjnego pojazdu lub jego części (zespołów).

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o Ogólne Warunki Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...) ustalone uchwałą Zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 5 grudnia 2014 roku)

Kalkulacja naprawy uszkodzonego pojazdu wykonana na zlecenie powódek przez (...) serwis (...) w W. wskazuje, iż koszty naprawy uszkodzeń w samochodzie opiewają na kwotę 15.479,57 zł.

/kalkulacja naprawy z dnia 08 kwietnia 2016 roku k.19-23/

Przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu wymaga wymiany: błotnika przedniego lewego, drzwi przednich lewych, zawiasu dolnego drzwi przednich lewych, szyby drzwi przednich lewych, wspornika lusterka zewnętrznego, osłony lusterka, szkła lusterka, drzwi tylnych lewych oraz ściany bocznej lewej (błotnik tylny lewy). Wartość pojazdu przed powstaniem szkody na dzień zdarzenia tj. 27 marca 2016 roku wynosiła 26.000 zł. Koszty naprawy w/w uszkodzeń, z uwzględnieniem średnich stawek za roboczogodziny stosowanych w autoryzowanych stacjach obsługi pojazdów marki V. działających na rynku trójmiejskim, wynosiłyby 17.578,13 zł.

/pisemna opinia biegłego sądowego k. 88-98, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 142-143, uzupełniająca ustna opinia biegłego sądowego płyta CD k. 154)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny był bezsporny pomiędzy stronami w zakresie faktów stanowiących podstawę odpowiedzialności pozwanej za szkodę co do zasady. I tak niekwestionowane były twierdzenia pozwu odnośnie tego, że powódki są współwłaścicielami pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz że na skutek zdarzenia z dnia 27 marca 2016 roku samochód uległ uszkodzeniu. Poza sporem pozostawał też fakt, że strony łączyła umowa ubezpieczenia autocasco od wszystkich ryzyk, a także jej treść, w tym postanowienia Ogólnych Warunków Ubezpieczeń (...) SA ustalonych uchwałą zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 05 grudnia 2014 roku.

Kwestią sporną w niniejszym postępowaniu była kwalifikacja szkody pojazdu w wyniku zdarzenia z dnia 27 marca 2016 roku, bowiem powódki, wbrew stanowisku pozwanej w decyzji przyznającej świadczenie z tytułu odszkodowania z dnia 05 kwietnia 2016 roku, uważają, iż powstała szkoda nie ma charakteru całkowitej, albowiem kalkulacja kosztów naprawy, wykonana przez (...) serwis (...) w W. wskazuje, że koszty z tym związane nie przekraczają 70% wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania. Powódki kwestionowały również ustaloną przez pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego wartość pojazdu w dniu zdarzenia. W ramach sporu pozostawały także okoliczności dotyczące zakresu uszkodzeń pojazdu, a także obliczenia kosztów naprawy przy uwzględnieniu warunków umowy ubezpieczenia.

Powyższe okoliczności Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków samochodowych i kolizji drogowych, techniki samochodowej oraz wyceny pojazdów mechanicznych, która nie budzi wątpliwości Sądu co do jej autentyczności i wiarygodności, albowiem sporządzona została przez biegłego sądowego, w zakresie jego kompetencji. W swych wnioskach zaś jest spójna i jasna, a nadto nie zachodzą wątpliwości co do bezstronności biegłego. Kwestionując powództwo strona pozwana podnosiła, iż biegły w kalkulacji naprawy nie uwzględnił uszkodzeń poszycia słupka zewnętrznego (...) - strona lewa, uszkodzeń słupka (...) - strona lewa oraz lakierowania tych elementów, a ponadto wymiany zawiasu drzwi przednich lewych poz 1487, zawiasu drzwi tylnych lewych poz 1787. Nadto pozwana zarzuciła, iż wycena pojazdu winna zostać dokonana wg katalogu (...). Zdaniem pozwanej opinia biegłego sądowego nie uwzględnia również korekty ujemnej ze względu na liczbę właścicieli -3% oraz korekty ujemnej ze względu na konieczne naprawy nie związane ze zgłaszaną szkodą tj. uszkodzenia tarczy koła przedniego lewego. Co więcej, pozwana wskazała, że w przypadku braku udokumentowania kosztów naprawy odszkodowanie wyliczane jest o kosztorys wykonany w oparciu o średnie stawki za jedną roboczogodzinę, ceny części zamiennych w wariantcie optymalnym według kryterium najniższej ceny.

W ocenie Sądu zarzuty pozwanej są bezzasadne, bowiem biegły w uzupełniającej opinii pisemnej z dnia 15 maja 2017 roku jak i uzupełniającej opinii ustnej podczas rozprawy w dniu 02 czerwca 2017 roku wyjaśnił w sposób przekonujący, przyjęte metody obliczania kosztów naprawy i w konsekwencji w ocenie Sądu obronił swoją opinię. W tym miejscu należy wskazać, iż sporządzona przez biegłego uzupełniająca opinia pisemna, została na skutek

postanowienia Sądu z dnia 12 kwietnia 2017 roku rozszerzona o okoliczności wysokości kosztów naprawy samochodu powódek z uwzględnieniem średnich stawek za roboczo-godziny, stosowanych w autoryzowanych stacjach obsługi pojazdów marki V., działających na rynku trójmiejskim.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż pisemna opinia biegłego sądowego z dnia 23 października 2016 roku określiła, iż przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu wymaga wymiany: błotnika przedniego lewego, drzwi przednich lewych, zawiasu dolnego drzwi przednich lewych, szyby drzwi przednich lewych, wspornika lusterka zewnętrznego, osłony lusterka, szkła lusterka, drzwi tylnych lewych oraz ściany bocznej lewej (błotnik tylny lewy). Odnosząc się do zarzutu pozwanej, iż biegły nie uwzględnił w kalkulacji kosztów naprawy wszystkich elementów, które wymagają wymiany, należy wskazać, iż w ocenie Sądu biegły słusznie uznał, że identyfikacji uszkodzeń należy dokonać konfrontując stanowiska stron w wyrażonych przez nie kosztorysach naprawy uszkodzeń oraz w oparciu o dokumentację fotograficzną. Zdaniem Sądu przyjęta przez biegłego metoda jest w pełni uzasadniona i prowadzi do poczynienia właściwych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, co do zakresu powstałych uszkodzeń.

Pozwana zarzuciła także, iż biegły posłużył się przy dokonywaniu kalkulacji systemem A., podczas gdy winien dokonać jej w programie E.. W ocenie Sądu powyższy zarzut pozwanej jest całkowicie bezpodstawny, bowiem § 18 ust. 2 OWU wskazuje, że koszty naprawy pojazdu określa się według zasad zawartych w systemie A., E. lub DAT, a zatem biegły sądowy miał możliwość wyboru systemu, w oparciu o który dokona kalkulacji.

W ocenie Sądu również zarzut pozwanej dotyczący nieuwzględnienia przez biegłego sądowego ujemnej korekty ze względu na ilość właścicieli oraz konieczne naprawy nie zasługuje na aprobatę. Biegły w sposób logiczny i przekonujący wykazał, iż w niniejszej sprawie nie ma podstaw do zastosowania tego rodzaju korekt przy obliczaniu kosztów naprawy pojazdu, wskazując, iż powódki były właścicielami pojazdu już od 2011 roku, zaś uszkodzenia tarczy koła należy traktować jedynie jako uszkodzenie eksploatacyjne - parkingowe.

Zgodnie z pisemną opinią z dnia 23 października 2016 roku koszty naprawy według cen części aktualnych w dacie powstania szkody (nowych i oryginalnych bez rabatów) z zastosowaniem stawki jednostkowej w wysokości 122/141 zł/rbg wynosiły 16.436,82 zł, co stanowi 63,32% określonej przez biegłego wartości pojazdu w dniu zdarzenia przed powstaniem uszkodzeń tj. kwoty 26.000 zł. Na skutek tej opinii powódki pismem z dnia 02 stycznia 2017 roku rozszerzyły swoje żądanie o kwotę 966,25 zł stanowiącą różnicę między wyceną biegłego sądowego a zgłoszonym w pozwie żądaniem tj. 14.556,47 zł. Wobec rozszerzenia tezy dowodowej dla biegłego sądowego postanowieniem Sądu z dnia 11 kwietnia 2017 roku, biegły dokonał nowej kalkulacji kosztów naprawy, przyjmując za jej podstawę średnią stawkę roboczo-godziny w autoryzowanych stacjach obsługi pojazdów marki V. tj. 156,67 zł. Przy uwzględnieniu takiej stawki koszt naprawy pojazdu wyniósłby 17.986,49 zł. Wskutek omyłkowego wprowadzenia do kalkulacji stawki 166,57 zł biegły sądowy w ustnej opinii uzupełniającej z dnia 02 czerwca 2017 roku ustalił ostateczny koszt naprawy pojazdu na kwotę 17.578,13 zł.

Mając na uwadze powyższe, dokonując oceny w oparciu o art. 233 § 1 k.p.c. Sąd orzekający uznał, iż sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków samochodowych i kolizji drogowych, techniki samochodowej oraz wyceny pojazdów mechanicznych opinia jak i uzupełniające opinie pisemna i ustna, w całości zasługuje na wiarę. Raz jeszcze należy bowiem zwrócić uwagę, iż została ona sporządzona przez biegłego danej specjalności z uwzględnieniem wszelkich wymogów, zaś w swych wnioskach jest niesprzeczna i w pełni obrazuje przyjętą metodą oraz sposób obliczenia kosztów naprawy pojazdu, a zarazem nie zachodzą wątpliwości co do jej obiektywizmu. W ocenie Sądu opinia biegłego jednoznacznie wskazuje, iż uszkodzenia powstałe w pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek zdarzenia z dnia 27 marca 2016 roku nie mają charakteru szkody całkowitej, bowiem przyjmując wartość pojazdu w dniu zdarzenia przed uszkodzeniem (26.000 zł) oraz koszty wymaganej naprawy (17.578,13 zł) należy uznać, iż koszty naprawy nie przekraczają 70% wartości pojazdu w dniu ustalenia szkody, zgodnie z postanowieniami § 3 pkt 57 Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...) ustalonych uchwałą zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 05 grudnia 2014 roku.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że na wiarę zasługuje również dokument przedłożony przez powódki w postaci kalkulacji naprawy wykonanej przez (...) serwis (...) w W., albowiem uwzględnia on zakres uszkodzeń wskazany przez biegłego, a łączny koszt naprawy nie przekracza kwoty określonej przez biegłego sądowego, co wskazuje, iż przedłożona kalkulacja może stanowić podstawę dla ustalenia wysokości dochodzonego przez powódki roszczenia.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie ma potrzeby przeprowadzania dowodu z innych dokumentów, bowiem sporządzona opinia biegłego okazała się wystarczająca dla określenia zakresu szkody jak i obliczenia kosztów naprawy.

Przechodząc do merytorycznej oceny powództwa, wskazać należy, iż powódki swoje roszczenie wywodziły z przepisów art. 805 k.c. Wedle dyspozycji tego przepisu przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W niniejszej sprawie należy mieć na względzie, iż umowa ubezpieczenia autocasco jest ubezpieczeniem dobrowolnym, a zatem podstawy żądania powódek nie może stanowić art. 822 k.c. przewidujący odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (OC). Ubezpieczenie autocasco zawierane jest poprzez podpisanie umowy, której potwierdzeniem jest polisa ubezpieczeniowa, a zatem wszelkie prawa i obowiązki stron wynikają z postanowień umowy ubezpieczenia oraz OWU będących jej integralną częścią. Autocasco ma przede wszystkim zrekompensować koszty naprawy pojazdu w przypadku jego uszkodzenia częściowego lub całkowitego - najczęstszym skutkiem zawinionego przez kierującego zdarzenia.

W ocenie Sądu, kierując się treścią zawartej umowy ubezpieczenia, w tym OWU, nie ulega wątpliwości, iż zostały spełnione wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 27 marca 2016 roku. Z resztą pozwana nie kwestionowała na żadnym etapie postępowania swojej odpowiedzialności co do zasady. Znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy ma zatem ustalenie treści stosunku prawnego pomiędzy stronami w zakresie dotyczącym zasad oceny rozmiaru szkody, a także zasad obliczania kosztów naprawy. W ocenie Sądu istotna jest treść § 3 pkt 57 oraz § 18 Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...) ustalonych uchwałą zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 05 grudnia 2014 roku, albowiem definiują one pojęcie szkody całkowitej oraz określają zasady ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku szkody całkowitej. Zgodnie z § 3 pkt 57 Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...) ustalonych uchwałą zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 05 grudnia 2014 roku za szkodę całkowitą w AC uważa się uszkodzenie pojazdu w takim zakresie, że koszty jego naprawy ustalone według zasad określonych w § 18 ust. 2 przekraczają 70% wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania. Z kolei z treści § 18 OWU wynika, iż w celu ustalenia czy zachodzi przypadek szkody całkowitej, wartość pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania porównuje się do kosztów naprawy pojazdu ustalonych według zasad określonych w ust. 2. W myśl § 18 ust. 2 OWU koszty naprawy pojazdu stanowiące podstawę do ustalenia czy zachodzi przypadek szkody całkowitej ustala się na podstawie kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej przez (...) według zasad zawartych w systemie A., E. lub DAT z zastosowaniem: norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu, stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług autoryzowanych stacji obsługi pojazdów działających na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego lub osobowy uprawnionej do korzystania z pojazdu, cen części zamiennych zawartych w systemie A., E. lub DAT, ustalonych według wariantu serwisowego oraz cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E. lub DAT. Koszty naprawy pojazdu ustalane są w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowanych w RP w dniu ustalenia odszkodowania. Zgodnie z § 18 ust. 4 w razie powstania szkody całkowitej wysokość odszkodowania ustala się w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania pomniejszonej o wartość rynkową pozostałości, z uwzględnieniem warunków umowy AC, przy czym wartość rynkowa pozostałości jest ustalana indywidualnie, w zależności od rozmiaru uszkodzeń i stopnia zużycia eksploatacyjnego pojazdu lub jego części (zespołów).

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu roszczenie powódek zasługiwało na uwzględnienie w całości i w punkcie I wyroku na podstawie art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c. zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódek J. i N. G. kwoty po 7.761,36 zł. Sąd zobowiązany był orzec w granicach żądania pomimo, iż przy uwzględnieniu opinii biegłego koszty naprawy po odliczeniu świadczenia wypłaconego przez pozwaną, wyniosłyby 16.637,03 zł i takiej

właśnie kwoty mogłyby w sumie żądać powódki. Jednakże wobec rozszerzenia powództwa jedynie kwoty 15.522,72 zł, obowiązkiem Sądu było orzekanie jedynie w granicach zakreślonych przez stronę powodową.

Powódki domagały się zasądzenia od pozwanej żądanej kwoty w sposób solidarny, jednakże w ocenie Sądu w zakresie tego żądania powództwo nie mogło zostać uwzględnione. Zgodnie bowiem z art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej. Mając na uwadze treść tego przepisu, w ocenie Sądu, nie sposób uznać, że powódki będące współwłaścicielami pojazdu w częściach ułamkowych po 1/2 każda mogą dochodzić odszkodowania z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia autocasco solidarnie. Solidarność wierzycieli oznacza bowiem, że każdy z nich jest uprawniony do otrzymania całego świadczenia, a przez zaspokojenie któregokolwiek z nich dług wygasa względem wszystkich. Takie orzeczenie Sądu byłoby niewątpliwie z korzyścią dla powódek, jednakże nie odpowiadałoby obowiązującemu prawu, które kształtuje współwłasność ułamkową w ten sposób, że każdy ze współwłaściciel może samodzielnie rozporządzać swoim udziałem i ponosi odpowiedzialność tylko do jego wysokości. Zgodnie zaś z art. 207 k.c. pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów. Z tego też względu Sąd w punkcie II wyroku oddalił powództwo w zakresie solidarnego zasądzenia od pozwanego na rzecz powódek żądanej kwoty.

Sąd również zasądził na mocy art. 481§ 1 i 2 k.c. odsetki ustawowe za opóźnienie należnymi każdej z powódek od kwot:

- 7278,23 zł od dnia 15 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty
- 483,13 zł od dnia 10 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty

Terminy naliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd uwzględnił zgodnie z żądaniem pozwu tj. od kwoty pierwotnej od dnia wniesienia powództwa, zaś co do kwoty stanowiącej rozszerzenie powództwa od dnia 10 stycznia 2017 roku, przyjmując ten dzień za dzień skutecznego doręczenia pisma z dnia 02 lutego 2017 roku pozwanemu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Zważyć bowiem należało, iż powódki wygrały niniejszą sprawę w całości za wyjątkiem solidarnego zasądzenia roszczenia, które jednakże nie wpływa na orzeczenie o kosztach procesu. Strona powodowa, według spisu kosztów poniosła koszty w postaci opłaty sądowej od pozwu (728 zł), wynagrodzenia fachowego pełnomocnika (4.800 zł), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł) oraz zaliczkę na poczet opinii biegłego sądowego (1.000 zł) tj. w łącznej kwocie 6.545 zł. Powyższą kwotę należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódek po połowie tj. 3272,50 zł z uwagi na brak solidarności pomiędzy nimi, co Sąd już uzasadniał we wcześniejszych wywodach.

Jednocześnie Sąd nakazał ściąganie od pozwanego kwoty 1020,20 zł z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych, na które składają się wydatki Skarbu Państwa z tytułu poniesionych kosztów opinii biegłego sądowego oraz opłata sądowa od rozszerzenia pozwu.